

ningsklasser, medens der udenfor Hovedstaden er 3 Lønningsklasser.

Da Udvalgene i afvigte Sommer afgav sin Hovedbetænkning, var det Forudsetningen, at denne skulde forelægges for Menighedsraadene i København og paa Frederiksberg samt for Kommunalbestyrelserne sammesteds. Dette skete ogsaa samtidig med, at Ministeriet i Overensstemmelse med Regelen i § 4 i Præstelønningsloven af 14. Marts 1913 angav de Vilkaar, paa hvilke man var sindet at foreslaa Afløsning af Offer og Akcidenser.

Angaaende de herom i Udvalgene herskende Opfattelser skal man særligt pege paa, at et Flertal, ogsaa efter at Afløsning af Offer og Akcidenser var sket, udtalte sig for, at ikke ethvert Moment af Frivillighed blev udelukket i Forholdet mellem Præst og Menighed, hvilket Ønske blev udtrykt saaledes i Flertallets Forslag, at Betjening af en udensogns Præst i København og Frederiksberg kunde ske med vedkommende Præsts Samtykke mod Erlæggelse af nærmere bestemte Kendelser, hvoraf en Del tilfaldt Præsten personlig. Særligt med Hensyn til Nytaarsofferet ønskede Flertallet, at man ved Afløsningen helt saa bort fra dette, idet man derved mente at kunne tilfredsstille Menighedsmedlemmers Trang til at sende deres Præst en fri Gave, en Trang, der beror paa ældgammel kirkelig Sæd og af mange føles saa stærkt, at det vilde staa som et Indgreb i den personlige Frihed, hvis det blev forbudt. Et Mindretal indenfor Udvalgene har derimod ment, at man ved Afløsning af Offer og Akcidenser maatte gaa til en fuldstændig Afskaffelse af al Betaling fra den enkelte til Præsterne for kirkelige Handlinger og for Udførelse af Præstegerningen i det hele, saaledes at Gaver, der maatte blive ydet for enkelte Handlinger eller kirkelig Virksomhed i det hele, ikke indgik i vedkommendes Lønning, men anvendtes til kirkelige eller humane Formaal.

Idet Ministeriet mente at kunne slutte sig til Mindretallets Standpunkt, udtalte man ved Sagens Forelæggelse for Menighedsraadene, at man i det væsentlige kunde slutte sig til Mindretallets Forslag, idet man navnlig vilde lægge Vægt paa, at der ikke efter Afløsningen, der maatte omfatte udensogns Offer og Akcidenser, blev Adgang til at oppebære Ydelser af nogen Art for udensogns Handlinger for Beboere i København og paa Frederiksberg. Resultatet af de fra Menighedsraadene modtagne Erklæringer var dette, at 4 Menig-

hedsraad stemte for det af Udvalgenes Flertal udarbejdede Forslag, 17 sluttede sig til Mindretallets Forslag, medens 28 Menighedsraad afgav Erklæringer, der hverken faldt sammen med Flertallets eller Mindretallets Forslag. Københavns Borgerrepræsentation udtalte sig for Mindretallets Forslag, medens Frederiksberg Kommunalbestyrelse udtalte, at det tiltraadte Afløsningen paa det i Betænkningen angivne økonomiske Grundlag, uden at tage nærmere Standpunkt til Flertallets eller Mindretallets Forslag.

Efter Modtagelsen af disse Erklæringer fik Udvalgene paa ny Sagen til Behandling og afgav derefter den som Bilag følgende Erklæring, hvis Hovedpunkter i øvrigt i det væsentlige findes gengivne foran.

Udvalgene har derhos enstemmig afgivet den ligeledes som Bilag følgende Betænkning angaaende Kirkebetjentenes Lønningsforhold i København og paa Frederiksberg.

Paa Grundlag af de fornævnte Betænkninger og Erklæringer har Ministeriet derefter udarbejdet det foreliggende Lovforslag, med Hensyn til hvilket man, forinden man gaar over til en Omtale af de enkelte Paragraffer, skal gøre den almindelige Bemærkning, at i Hovedtrækkene er Lønningsloven af 4. Oktober f. A. for Folkekirkens Tjenestemænd udenfor København og Frederiksberg lagt til Grund særligt forsaavidt angaar den Del, der vedrører Midlernes Tilvejebringelse, hvor man helt har fulgt Udvalgenes Forslag, medens man, hvad Lønningsernes Størrelse angaar, under Hensyn til de særlige Forhold i Hovedstaden, navnlig Boligforholdene, har ment at maatte sætte Lønningerne noget højere end Lønningerne udenfor København og Frederiksberg, ligesom man i denne Forbindelse skal henlede Opmærksomheden paa, at naar man ikke har ment at kunne holde sig til et tilsvarende Antal Embeder indenfor de enkelte Lønningsklasser som paa Landet, er det en rimelig Følge af det samme Princip, som man har fulgt ved Fordelingen af Sognekaldene Købstæderne, hvorefter Embederne her for den allervæsentligste Del er sat i den højeste Klasse og kun ganske enkelte i næsthøjeste Klasse.

Man skal derefter gaa over til at fremsætte Bemærkninger til Lovforslagets enkelte Paragraffer, idet man henviser til de tilsvarende Bestemmelser i Lønningslov for Folkekirkens Tjenestemænd udenfor København og Frederiksberg m. v. af 4. Oktober 1919 (P. L.).